

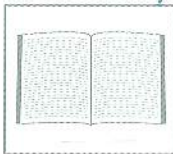

Неслухняне козенятко

На по-дві-р'ї в ра-зом із бать-ка-ми,
бра-ти-ком-коз-ли-ком Го-шо-ю та сест-рич-ко-ю-
кіз-ко-ю Зі-ронь-ко-ю жи-ло ко-зе-ня-т-ко То-ша.

Го-ша і Зі-ронь-ка бу-ли слух-ня-ні ко-зе-ня-та,
а То-ша був не-по-си-дю-чий і не-слух-ня-ний. Ве-
час за-мість то-го, щоб, як ін-ші ко-зе-ня-та, чи-т-
ти , пи-са-ти у лі-те-ри та
То-ша бі-гав на ву-ли-ці, грав-ся і ба-вив-ся.

Скіль-ки не ка-за-ла йо-му ма-тін-ка ко-за:

– То-шо, не мож-на бу-ти та-ким не-слух-ня-ним! Тре-ба вчи-ти-ся, а не тіль-ки пус-ту-ва-ти. Та ко-зе-нят-ко на ї-ї сло-ва не звер-та-ло у-ва-ги.

Ми-ну-ли теп-лі дні і ста-ло під-мо-ро-жу-ва-ти. Я-кось вран-ці на з'я-вив-ся пер-ший лід.

– Ко-зе-нят-ка, ко-ли пі-де-те гу-ля-ти, не за-будь-те про теп-лі , та . Вже зим-но, тре-ба теп-ло вдя-га-ти-ся, щоб не за-хво-рі-ти, – на-ка-за-ла ма-тін-ка-ко-за ді-точ-кам.

Го-ша та по-слу-ха-ли-ся та вдяг-ли теп-лі ре-чі, а То-ша, як завж-ди, і не ду-мав слу-ха-ти-ся. Він тіль-ки пирс-нув і ска-зав: